

SCHOLIEREN EENAKTERFESTIVAL

#CONNECTED

DI 10
MRT

WOLFERT LYCEUM
WOLFERT DALTON
IJSEL COLLEGE

Romy & Julia
#Together
Jezelfnie

WO 11
MRT

SG SPIERINGSHOEK
TOOROP MAVO
RUDOLF STEINER COLLEGE

Face to face
Re-Platonov
Atalanta 2.0

DO 12
MRT

STEDELIJK GYMNASIUM SCHIEDAM
DE THEATERHAVO/VWO
MONTESSORI LYCEUM ROTTERDAM

Wat de hek?!
Prometheus
The truth about Kate

VR 13
MRT

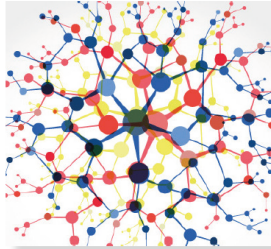
WOLFERT TWEETALIG
PRIJSUITREIKING
EINDFEEST

“Pact”

SCHOLIEREN EENAKTER FESTIVAL 2014-2015

Sinds haar oprichting in 1985 organiseert Hofplein Rotterdam jaarlijks het Scholieren Eenakter Festival. Het festival vindt plaats van dinsdag 10 t/m vrijdag 13 maart in het Hofpleintheater.

Deze editie is er gekozen voor het thema #Connected. Een actueel onderwerp waar de deelnemers en eigenlijk de hele wereld intensief mee te maken heeft. Facebook, Twitter, Youtube, Pinterest, Instagram... zolang we elkaar maar kunnen volgen en delen. #Connected is daarom een zeer interessant thema. In hoeverre connect-en en we nog live met elkaar?

Iedere eenakter wordt beoordeeld door de vakjury en de publieksjury. De vakjury bestaat uit Gerda Roest, Sjoerd Jossen, Keimpe de Jong en Fred van der Hilst (voorzitter). De publieksjury wordt bemand door één scholier per deelnemende school. Zij worden begeleid door de publieksjuryvoorzitter Evalise Geerlings.

Na de laatste eenakter is de prijzuitreiking! Er wordt gestreden om de Caland Wisseltrofee voor de beste eenakter volgens de vakjury, de publieksjuryprijs voor de beste eenakter volgens

de publieksjury, de Gouden Harlekijn voor de indrukwekkendste spelprestatie man, de Gouden Colombina voor de indrukwekkendste spelprestatie vrouw, de Zilveren Harlekijn voor het beste spelmoment man, de Zilveren Colombina voor het beste spelmoment vrouw en de Ensembleprijs.

De presentatie van het hele festival is in handen van het Wolfert Tweetalig, de winnaar van de afgelopen editie. Iedere avond wordt er na de eenakters in de foyer een talkshow gehouden met de scholieren en makers. De laatste avond wordt het festival afgesloten met de uitreiking van de prijzen en een eindfeest!

PUBLIEKSJURYLEDEN

Wolfert Lyceum
Laura Dofferhof

Wolfert Dalton
Roos van Rijk

IJsselcollege
Ruben Teunisse

SG Spieringshoek
Nena Ostojic

Toorop Mavo
Yomaly Valentien

Rudolf Steiner College
Saar Smeele

Stedelijk Gymnasium Schiedam
Nienke van der Velden

De Theaterhavo/vwo
Elise de Leede

Montessori Lyceum Rotterdam
Sophie Jacques

Wolfert Tweetalig
Jesper Huis

SCHOLIEREN EENAKTERFESTIVAL

#CONNECTED

DI 10
MRT

WOLFERT LYCEUM
WOLFERT DALTON
IJSSSEL COLLEGE

Romy & Julia
#Together
Jezelfnie

WO 11
MRT

SG SPIERINGSHOEK
TOOROP MAVO
RUDOLF STEINER COLLEGE

Face to face
Re-Platonov
Atalanta 2.0

DO 12
MRT

STEDELIJK GYMNASIUM SCHIEDAM
DE THEATERHAVO/VWO
MONTESSORI LYCEUM ROTTERDAM

Wat de hek?!
Prometheus
The truth about Kate

VR 13
MRT

WOLFERT TWEETALIG
PRIJZUITREIKING
EINDFEEST

Pact

DEEL JE FOTOS, RESERVEER JE KAARTEN EN LEES ALLES OVER EAF2015!

TWITTER @EAF1415 • FACEBOOK SCHOLIEREN EENAKTER FESTIVAL

WWW.HOFPLEINROTTERDAM.NL

DI 10 MAART

Wolfert Lyceum
Romy & Julia

Wij willen jullie graag een liefdesverhaal vertellen. De liefde zit in iedereen, in jou, in u en in hem en haar. Ook in dit verhaal. Dit verhaal gaat niet persé over u of jou of over haar of hem. Dit verhaal gaat ook niet over zij en hij. Maar over zij en zij. Wij zijn daar wel aan toe. En jij?

Spelers Jill Aartens, Christi Bloch, Sanne van der Doorn, Floris van de Graaf, Kira de Haan, Charlotte Jongenotter, Isis de Klerk, Obbe Legel, Amber Lindsen, Quinty Pos, Samantha Rateiband, Nina Streefkerk

Regie Lisz van den Berg
Tekst William Shakespeare. Bewerking van Dink Tanghe, Michel van der Plas, Gerrit Komrij, Peter Verhelst en Marcel Roijardars

Muziek Nielson en Lady Gaga
Door Charlotte Jongenotter

Met dank aan Willemijn van Bakel, Anouk de Leijster, Anne Vos

Wolfert Dalton
#Together

Alles wat we delen is informatie. Informatie waarmee we uiteindelijk de verandering teweeg kunnen brengen die we al zo lang zoeken.

Together, de fantastische nieuwe app. Een app die nog niet bestaat, of toch al wel? Delen is het nieuwe hebben! Nu jij nog!

Spelers Vera, Anna, Floor, Anouk, Iris, Sofie, Marcus, Romeo, Leonne, Jip, Remy, Hanne, Carmen, Rivka, Lisa

Muziek Jorck Buurstra
Met dank aan Henk van Doren, Jaco Vroom, Mark Zuckerberg

IJsselcollege
Jezelfnie

Je bent te wel, van die jongens die op Tinder staan met 'n beetje en allerlei vrienden om hen heen, zodat je niet weet welke het is. JEZELFNI is een beeldende montagevoorstelling over hoe connected en disconnected we zijn door de eindeloze stroom aan social media en de hypes daaromheen.

Spelers Keanu de Kragt, Stef Lemmens, Bastiaan van der Kris, Matthijs van der Kris, Cane Imren, Danny van Hemert, Xhawina Zweden, Lavignia Viug, Francis Michels, Anouk van Milink, Twan Lemmers

Regie Roxanne Stam

Tekst Spelers

Muziek Twan, Keanu & alle anderen

WO 11 MAART

SG Spieringshoek
Face to face

Op je zestiende verjaardag wordt je gedwongen een operatie te ondergaan waardoor je niet meer leuk bent. Zou je vooruitkijken om knap te worden of ontsnappen aan het ideaal?

Spelers Frédérique Gordijn, Demi Jongste, Iris Keemink, Nikita van Manen, Lloyd Schimmer, Danilo Verboom

Figuranten Neva Ceylan, Britt Eygendaal, Yvanka de Haan, Amber Hertog, Marie-Janne Harris-Mosterk, Marvin de Leeuw, Noah Raubé, Jessie Sarwin, Noor Simons, Anouk Vlieggen, Noor van Winden

Regie Marieke Küttschreutter
Tekst boek Ugles van Scott Westerfeld

Met dank aan Jetteke van den Burger, Anneclaar Ferguson, Falk Hübnér, Yvonne de Vaal, Ton Voskuilen, Marieke Moolman, Marieke Küttschreutter

Toorop Mavo
Re-Platonov

Een lange hete zomer waarin veel gebeurd is. Niet één gebeurtenis te veel. Een klein droep. Een groep vrienden komt samen bij een feest. Iedereen lijkt alweer vergeten te zijn wat er is gebeurd. Als tieners besluiten dat iets niet heeft plaatsgevonden, wordt het letterlijk doord gerwegen. Onder de huid zal het altijd blijven woeden.

Spelers Mees Costrum, Tom Faber, Rolf van der Steeg, Lotte van Deventer, Meggie Bijl, Victoria Obreskof, Stephanie van der Heide, Kim Bakker

Regie Marijke Wiersma
Tekst vertaling van Jacob Derwig naar Anton Tjehov's Platonov

Muziek DJ Adam Seller bootlegs
Met dank aan Annemieke Ros, Pascale Delaporte, Henk Mikkers

Rudolf Steiner College
Atalanta 2.0

Welkom in het hoofd van Atalanta. Het is daar behoorlijk druk. Links wil dat zij haar gevoelens binnen laat. Rechts wil dat ze haar verstand gebruikt. Durft ze 'Hem' uiteindelijk recht in zijn ogen aan te kijken?

Spelers Jade Groen, Jesse Stool, Sofie de Blanken, Zenzi Schouwstra, Sofia de Sousa, Lopes Pereira, Tamar Koninx,

Montessori Lyceum Rotterdam
The truth about Kate

Vanavond vertellen we u een verhaal. Het verhaal van Kate. Wie is zij? Wie was zij? Kate, een bundeltje licht wanneer ze geboren wordt, een bescheiden meisje, een jonge vrouw die opgroeit in een nietszeggend dorp. En dan krijgt ze het leven waar wij allemaal weleens van dromen, ze wordt beroemd! Maar wat doet stardom met je? Waarom willen velen van ons toch zo graag beroemd worden? Langzaam raakt Kate verstrikt in haar eigen creatie. Alles aan haar is buitenkant. Ze verliest alles, ze verliest van het leven, ze verliest zichzelf. Zij is niemand, niks meer dan water. Druppels zonder samenhang.

Spelers Gambell Blair, Hanje Veen, Iris van der Rest, Semmi Oudejans, Wanja van Hulst, Imani Gonçalves, Sara Ruimwijk, Titus van Lierop, Joren Smits, Jessica dos Reis Tavares, Ali Paredes Polanco

Regie Yol Hoefnagels
Tekst Tibbe Willems

Muziek Mr. Prozb - Nothing really matters, Charles Aznavour - She, Jason Derulo - Talk dirty - Trumpets

Met dank aan Nina Matser met HAVO leerlingen beeldende vorming, Maarten Beek & natuurkunde sectie, ICT: Alex en Ritchie, Eduard Belle

De Theaterhavo/vwo
Prometheus

Wij mensen danken Prometheus voor zijn offer, want hij bracht ons het vuur en daarmee de beschaving, de vooruitgang en onbegrensde mogelijkheden. Worden wij als mensenoort, niet langzaam, gelijk Prometheus, gevangenen van onze eigen technische suprematie? Het is fijn om de verbinding met de wereld in je binnemaak te voelen trillen, maar wat wil de wereld er voor terug? Het is goed een warm vuur te kunnen ontsteken thuis, maar datzelfde vuur kan je huis afbranden als je het onhandig aanpakt. Had Zeus wellicht gelijk? Was het vuur niet voor de mens bedoeld?

Spelers Suzanne de Vries, Samira Chahdi, Anouk Huysing, Tim Lafaber, Tess van den Bosch, Mimi van Rinsum, Willemijn Krans, Lise Kramer, Kanea Blokland, Lotte Nebel, Sanne Klarenbeek, Joy Ravenswaaij, Saar Ellerbroek, Max Hammeteman, Michelle Spanjersberg, Kim Groenendaal, Emmi van Rinsum, Lieve Filckers, Belle Brandon, Dirk Dunnewold

Regie Jacob van der Moolen
Regie-assistent Anne Heintz

De Theaterhavo/vwo
Pact

In elk mens schuilt evenveel van de duivel als van de schepper. Wit. Maar volgens de gevallen engel trekt de schaduw harder dan het licht en zwicht de mens uiteindelijk voor verleiding. Rood. De geleerde Faust is moe van zijn uitzichtloze bestaan. Wit. Hij krijgt een voorstel: de duivel biedt hem vervulling van zijn wildste aardse wensen, hij moet bereid zijn om zijn ziel af te staan in ruil voor een ultiem geluk. Hij sluit het pact. Rood. Helena is een jonge vrouw die geniet van haar jeugdige schoonheid. Wit. Wat is haar morele grens? Rood. Wat is de jeugd bereid te doen om zijn ultieme geluk te bereiken? Rood. Wie sluit op zijn beurt een pact?

Spelers Janna van Wermeskerken, Anne Rietveld, Lotte Hoogeveen, Jack Wire, Fin Kruseman, Stella Koenen, Christopher van Duijn, Miryam Elouasami, Kiki Ernst

Regie Wout Panis en Myron Wouts
Tekst J. W. von Goethes Faust I

Met dank aan Flora Cornelissen

VR 13 MAART

Wolfert Tweetalig
Pact

In elk mens schuilt evenveel van de duivel als van de schepper. Wit. Maar volgens de gevallen engel trekt de schaduw harder dan het licht en zwicht de mens uiteindelijk voor verleiding. Rood. De geleerde Faust is moe van zijn uitzichtloze bestaan. Wit. Hij krijgt een voorstel: de duivel biedt hem vervulling van zijn wildste aardse wensen, hij moet bereid zijn om zijn ziel af te staan in ruil voor een ultiem geluk. Hij sluit het pact. Rood. Helena is een jonge vrouw die geniet van haar jeugdige schoonheid. Wit. Wat is haar morele grens? Rood. Wat is de jeugd bereid te doen om zijn ultieme geluk te bereiken? Rood. Wie sluit op zijn beurt een pact?

Spelers Janna van Wermeskerken, Anne Rietveld, Lotte Hoogeveen, Jack Wire, Fin Kruseman, Stella Koenen, Christopher van Duijn, Miryam Elouasami, Kiki Ernst

Regie Wout Panis en Myron Wouts
Tekst J. W. von Goethes Faust I

Met dank aan Flora Cornelissen

Juryrapport

SCHOLIEREN EENAKTERFESTIVAL #CONNECTED

29^e editie
10 t/m 13 maart 2014

Hofplein Rotterdam

SPEECH LAATSTE AVOND

Welkom bij alweer de finale van de 29e editie van het Scholieren eenakterfestival. Mijn naam is Ragnhild Rikkelman, Hoofd educatie van Hofplein en verantwoordelijk voor dit festival.

Hofplein is in beweging en heeft de blik op de toekomst gericht. Met een nieuwe directie, met als Algemeen directeur Caroline Pietermaat, bij alle deelnemers bekend als producent van het festival van de afgelopen jaren. Dank je wel Caroline, dat ik dit bijzondere stokje van je mag over nemen.

Deze directie vaart een nieuwe koers, zet haar deuren open en gaat staan voor haar kerntaak: educatie, in alle facetten die het rijk is.

Kunst opent deuren die normaal gesproken gesloten blijven, zegt Jet Bussemakers in een toespraak. Kunst & Cultuureducatie helpt kinderen en jongeren grip te krijgen op zichzelf en de wereld om hen heen en biedt ruimte om betekenis te geven aan die wereld. Kunst bevraagt. In welke tijd leven wij en hoe verhouden wij ons daartoe. Deze editie, met als thema # Connected, laat zien wat het belang is van Cultuureducatie en in ons geval Theater. Het geeft onze jongeren een podium om hun verhaal te vertellen, om vorm te geven aan hun zorgen, idealen en verlangens. En het thema van dit jaar heeft zich daar uitstekend voor geleend. Want, ja: we vinden wat van # connected.

“Laten we allemaal een keer normaal doen” of “Nobody talks to each other anymore” of who the fuck is #?!” Zinnen die bij mij kippenvol opriepen en die me deden beseffen dat we vooral dit festival moeten blijven organiseren. Waar we naar elkaar kijken en luisteren, onze telefoons uitzetten en na afloop napraten in de talkshow. Laten we vooral connected blijven!

Dat betekent dat er na deze 29^e editie gelukkig ook weer een 30^e komt. Maar wel een in een nieuw jasje. Want na 29 jaar is het ook tijd om te vernieuwen en vooral om de deuren open te gooien. De 30^e editie krijgt een andere vorm en vooral meer smool in de stad. We willen dit gevoel, dit festival, met veel meer jongeren en veel meer scholen delen. We willen dat het festival niet alleen een paar weken of maanden per jaar leeft in de stad, maar dat het het hele jaar gonst en bruist en dat iedereen wil meedoen aan het Scholieren eenakterfestival. Ik kijk er naar uit om jullie dan ook weer allemaal terug te zien.

Ragnhild Rikkelman
Hoofd Educatie

Inhoudsopgave

Voorwoord Fred van der Hilst	6
De vakjuryrapporten	
Wolfert Lyceum met <i>Romy & Julia</i>	8
Wolfert Dalton met <i>#Together</i>	9
IJsselcollege met <i>Jezelfnie</i>	10
SG Spieringshoek met <i>Face to face</i>	11
Toorop Mavo met <i>Re-Platonov</i>	12
Rudolf Steiner College met <i>Atalanta 2.0</i>	13
Stedelijk Gymnasium Schiedam met <i>Wat de hek?!</i>	14
De Theaterhavo/vwo met <i>Promentheus</i>	15
Montessori Lyceum Rotterdam met <i>The truth about Kate</i>	16
Wolfert Tweetalig met <i>Pact</i>	17
De publieksjuryrapporten	18
De prijzen	24
De genomineerden	25
De winnaars	26
Dank	27

Voorwoord

Slotwoord als opening

#Connected was het thema van de 29^e editie van het Rotterdamse Eenakterfestival voor Scholieren. De helft van de deelnemende scholen koos uit klassieke literatuur om dat moderne thema vorm te geven. Wat een prachtig bewijs dat de oeroude kunst van het theater nog altijd springlevend is. Shakespeare, Goethe, Tsjechov, Aischylos en een Griekse mythe, allemaal teksten met eeuwigheidswaarde die zich uitstekend lieten lenen voor mooie voorstellingen over een hedendaags fenomeen.

Ha! Alsof wij ons niet evenzeer **#Verbonden** voelden met die andere vijf stukken, waarvan er drie zelfgemaakt waren en twee gebaseerd waren op een recent geschreven tekst (een boek en een theaterstuk.) Behalve over de veelzijdigheid van het theater, zegt dit alles ook veel over het Eenakterfestival zelf, dat zijn gelijke in Nederland niet kent.

En ondanks dat, of misschien wel juist daardoor, zoekt de festivalleiding steeds naar nieuwe wegen. (Elders in dit juryverslag leest u daar meer over.) Een zoektocht, waar ook uw juryvoorzitter bij betrokken is en niet alleen daar waar het de totstandkoming van de beoordeling betreft.

Het was de twintigste keer, dat ik de vakjury mocht voorzitten en vaak heb ik aangegeven dat ik het na twee decennia welletjes zou vinden; wat niet wil zeggen, dat ik niet genoten heb van het jurywerk en van de eer, er elk jaar weer voor gevraagd te worden. Nu werd daar tijdens de slotpresentatie door de Hofpleindirectie nog een schepje bovenop gedaan. Voor mij totaal onverwacht werd live-on-stage (tranen gegarandeerd!) de Caland Wisseltrofee omgedoopt tot Van der Hilst Wisseltrofee. Het nieuwe naamplaatje bleek er al op te zitten...

Met nadruk wil ik hier zeggen, dat de kwaliteit van de jurybeoordelingen in die twintig jaar gewaarborgd werd door alle andere, jaarlijks wisselende, juryleden, 52 in getal, 29 vrouwen en 23 mannen, allemaal professionals uit de (meestal Rotterdamse) wereld van kunst en cultuur. Het waren met regelmaat mensen met een ondersteunend beroep (op het vlak van beleid, educatie, PR en marketing,) werkzaam bij het RO Theater, Onafhankelijk Toneel, Museum Boymans, Het Waterhuis, Rotterdam Festivals, de SKVR of MAAS. Daarnaast deden de directeuren mee van de Schouwburg, het Nieuwe Luxor, De Parade, Villa Zebra, het Gemeentearchief en de Rotterdamse Kunststichting. Het meest talrijk waren de acteurs en actrices: vijftien in getal. Negen keer zat er een regisseur in de jury, verder telde ik twee muzikanten, twee dramaturgen, twee televisiepresentatrices, twee radiomakers en één keer een choreograaf/danser, een vormgever, een columnist, een schrijver, een journalist en die ene wereldkampioen boksen onderstreept onze ruime interpretatie van het begrip cultuur.

Wie mij vraagt of er iets gemeenschappelijks bij al deze juryleden te ontdekken viel, hoeft op het antwoord niet lang te wachten. Iedereen was zich altijd sterk bewust van het unieke karakter van dit festival, iedereen getuigde graag van de hoge kwaliteit van het Rotterdamse schooltoneel, en iedereen had steeds hoge waardering voor de docenten, de mannen en vrouwen die achter de schermen leiding gaven aan de jonge mensen, van wie het merendeel voor het eerst van zijn of haar leven de planken op ging. En... zonder enige uitzondering lieten zij merken dat zij het volgend jaar weer heel graag zouden willen mee jureren; dat zei toch wat.

Deze laatste alinea overlezende, merk ik, dat die wel heel erg in de verleden tijd staat. Dat moet niet. Het festival blijft, en alles waar ik het hierboven over had, blijft ook. En Hofplein Rotterdam, dat al die jaren zo vakkundig het Eenakterfestival voor Scholieren organiseerde en produceerde, gaat daar onvermoeibaar mee door, wacht maar af in welke - ongetwijfeld bijzondere – vorm.

Een geruststellende gedachte voor een voorzitter die afscheid neemt en u hierbij z'n laatste juryrapport aanbiedt. Wat hij in het geheel niet zou hebben gekund zonder Gerda Roest, Keimpe de Jong en Sjoerd Joosten. Het waren vier fantastische dagen.

Fred van der Hilst.

Het vakjuryrapport

WOLFERT LYCEUM

Romy & Julia

Regie: Lizz van den Berg

Dinsdag 10 maart, 1^e eenakter

Zonder twijfel vallen het spelplezier en de vrijheid van de acteurs het meeste op in deze bewerking van Romeo en Julia. Een eenvoudig verhaal binnen een heldere voorstelling. De jury heeft genoten van het samenspel tussen de acteurs, de intelligente humor en een speelse regie.

De acteurs werpen zich vol energie op deze moderne bewerking, en tonen problemen die zowel van deze tijd, als ook van alle tijden zijn. Dat dit werd vertaald naar een combinatie van ouderwetse en moderne teksten kon de jury erg bekoren. Door het energieke en snelle spel werd de tekstbehandeling soms wel wat gehaast en uit het hoofd geleerd uitgesproken en dan miste juist de vrijheid die in het spel wel te zien was. De gevechten zaten goed in elkaar en het vele getrek aan paardenstaarten was zeer vermakelijk en bracht een fijne dynamiek in de voorstelling. Wel werd er op den duur een aantal keer vervallen in erg veel en hard geschreeuw. Niet alleen zorgde dat voor onverstaanbaarheid, maar het schiep ook afstand tussen de acteurs en het publiek.

Het terugkerende thema van de lampen in het videodecor viel positief op: van de lampenkappen die het verschil in milieu tussen de families verbeeldde, tot aan de glasscherven uit het gebroken peertje tijdens de sterfscène. Het gebruik van houten blokken werd echter als enigszins afgezaagd ervaren, en bracht soms chaos in het geheel. Het live gitaarspel was een zeer prettige toevoeging, maar leverde ook de vraag op waarom dit niet vaker in de voorstelling was verwerkt. De integratie van social media binnen de thematiek vond de jury zeer adequaat uitgevoerd: whatsapp is voor Romy en Julia de enige manier om elkaar de liefde te verklaren.

Er is duidelijk naar gestreefd iedereen behalve Romy en Julia gek te laten zijn en hen juist doodnormaal. Het lijkt een boze droom, waarin is gekozen voor cartooneske overdrijvingen en grotesk spel. Is het niet wat overdreven, werd er in de jurykamer gezegd. Maar de jury is natuurlijk geen meisje van 13 meer, dus misschien ziet ze dat verkeerd en ervaren meisjes die op die leeftijd verliefd worden op andere meisjes dit precies zo. Het is dapper om een onderwerp als dit op de Bühne te brengen. De volle kus op het toneel is even gedurfd als noodzakelijk. De beste jury is dan de zaal vol jong publiek: géén gejoel, maar stil respect. De vertaling van dit onderwerp binnen een klassiek verhaal, gecombineerd met de rol van social media in de huidige tijd, vindt de jury geslaagd.

WOLFERT DALTON

#Together

Regie: Sander van den Brink

Dinsdag 10 maart, 2e eenakter

Een absurde nachtmerrie binnen de sfeer van romans als *Brave new world* en *1984*, vol humor en snelheid. Dat is hoe deze voorstelling het best samengevat kan worden. Een verwrongen toekomstbeeld dat niet zomaar uit de lucht gegrepen is, helder vertaald naar een voorstelling waarin niets vergeten werd.

De acteurs speelden energiek en afwisselend, en de jury kon erg genieten van de timing en prettige verstaanbaarheid. Er is gekozen voor een groteske speelstijl die zich ontwikkelde tot een surrealistische grimmigheid. We zien een sterk ensemble, met goede spelers die weten wat timing is, die prettig verstaanbaar zijn, die hun tijd durven te nemen en toch het tempo erin houden. Ondanks de heldere regiekeuzes waren sommige rollen een aantal keer wel wat onduidelijk.

Het gestileerde toneelbeeld, waarin de steeds grotere betekenis van de lijnen op de vloer zeer opviel, was sterk. De jury was vooral te spreken over het geluidsdecor, maar vond het jammer dat dat weggestopt in een hoek werd uitgevoerd. Er werd zeer vlot en duidelijk gewisseld tussen scènes, wat ook zeker versterkt werd door de wisselwerking tussen decor en geluid. Hoogtepunt van het samenspel tussen deze elementen was de deur die dichtviel voor de neus van twee acteurs.

De vele talige grapjes vielen in de smaak, net als een aantal directe verwijzingen naar de actualiteit. Alle aspecten uit sociale media zijn meegepakt en samengebracht met actuele thema's als zorg, veiligheid en privacy. De politieke relevantie hiervan is erg bevallen. De prominente aanwezigheid van de MSDOS taskmanager werd niet door alle juryleden even goed begrepen, maar het slotakkoord CTRL_ALL maakte alles duidelijk en was een sterke afsluiter van dit kundig geconstrueerde stuk.

IJSSELCOLLEGE

Jezelfnie

Regie: Roxanne Stam

Dinsdag 10 maart, 3^e eenakter

Twee juryleden hebben een traantje weggepinkt in de laatste minuten van de voorstelling. Eerlijk en ontwapenend, met de potentie om je naar de strot te grijpen. Een evenwichtig ensemble, niet alleen omdat het uit exact evenveel mannen als vrouwen bestaat, maar vooral omdat er zoveel vertrouwen onderling te zien is.

Over de beelden in de voorstelling heerste verdeeldheid in de jurykamer. Het gebruik van beweging en choreografieën was een bijzondere toevoeging. Soms werd het echter wat abstract en ambitieus. De overgangen tussen deze scènes en de sketchachtige sfeer die de voorstelling ook had, waren soms onaf waardoor het geen geheel leek te worden. Er werd gebruik gemaakt van stevige muziek en dat was prettig. De technische montage bleef echter achter, waardoor ze aan kracht verloor.

De komische noot werd erg gewaardeerd en maakte de voorstelling licht om naar te kijken. Het werd heel duidelijk waarom de acteurs deze voorstelling zo op het festival hebben gebracht. Ze durfden zichzelf ook op de hak te nemen. Dat maakte het einde des te meer confronterend. De jury schat het op waarde dat de acteurs dit stuk zelf hebben gemaakt. Door zo veel materiaal uit hun eigen leefwereld te gebruiken kregen de juryleden een kijkje in hoe het is om als jongere in deze tijd te leven. Zo was er een jurylid dat nog nooit van 'helicoptermoves' had gehoord.

De voorstelling begon met maskers en eindigde met de kleren uit. Dat is een duidelijk statement. Daartussen was het soms wat chaotisch; er had wat meer lijn in gemogen en daardoor was het geheel wat onvolkomen. De jury is het er echter ook over eens, dat het heel fijn was, dat er geen gelikte show werd getoond. De acteurs hebben iets waarachtigs neer willen zetten en niet willen behagen. Dat is gelukt.

De slotscène werd niet door alle juryleden als even ontroerend ervaren, maar wel zijn wij het er unaniem over eens dat het dapper en indrukwekkend was: trek je broek maar eens uit voor een zaal vol mensen. De acteurs toonden hun kwetsbaarheid en kregen daarmee het respect van de toeschouwer. Dat verdient een pluim.

SG Spieringshoek
Face to face
Regie: Marieke Kuttschreutter
Woensdag 11 maart, 1^e eenakter

Het ensemble dat continu in beweging bleef en zeer in dienst stond van het verhaal bracht dynamiek in deze toneelbewerking van het boek *Uglies* van Scott Westerfeld. Zelfs wanneer zij zich in de coulissen bevonden, toen er een zacht verjaardagskoor klonk en we enkel een eenzame Tally op het toneel zagen; het sterkste moment in de voorstelling.

Vooraf opgevallen zijn de elastieken, die een decor vormden dat meerdere betekenissen uitdroeg. Enerzijds het letterlijk verbonden zijn met elkaar, maar ook de rotzooi in de lucht die ontstaat door dat continu met elkaar in contact staan in een tijd van mobiele telefoons en internet. Dat deze elastieken ook terugkwamen om de 'uglies' te maken vond de jury een goed gevonden en beeldend detail. De voorstelling werd afgesloten met een duidelijk eindbeeld: de herhaling van het begin waarin men als telefoonzombies rondloopt en elkaar niet meer echt ziet. Het gebruik van emoticons en tekstballonnen was met humor en zeer consequent uitgevoerd.

Het geluid van de muziek overstemde vaak de stemmen van de acteurs. Dat tastte de verstaanbaarheid aan. De jury vond de keuzes voor de verschillende nummers goed en kan die inhoudelijk begrijpen, maar heeft er moeite mee dat er voor werd gekozen deze nummers vaak uit te laten spelen. Daardoor leek het alsof de muziek iets moest versterken wat er niet was. Dat haalde het ritme uit de voorstelling, omdat de muziekstukken niet altijd werden ingevuld door de acteurs op het toneel.

Het verdubbelen en doorschuiven van de verschillende rollen was erg leuk gevonden. Door het slimme gebruik van gekleurde linten was het niet moeilijk te zien wie wie was en de rolwisselingen verliepen daardoor zeer soepel. Het inzetten van beweging en dans beviel heel erg, het duurde echter soms wat lang en was niet altijd even goed uit te leggen. Maar het overtuigend gek dansen door de 'uglies' is alle juryleden zeer positief bijgebleven.

TOOROP MAVO

RE-Platonov

Regie: Marijke Wiersma

Woensdag 11 maart, 2^e eenakter

RE-Platonov is een hedendaagse versie van Tsjechovs eerste toneelstuk. De jury is het er unaniem over eens dat de essentie ervan overleefd is gebleven.

Het gehele ensemble speelde op het scherpst van de snede en met enorme inzet en overgave. De jury kreeg het gevoel dat elke acteur precies wist wat hij of zij stond te doen. Wat erg beviel was dat er doorgespeeld werd, ook als iemand niet per se onderdeel was van de scène.

De directe verwijzingen zoals 'who the fuck is Tsjechov' en een terloopse opmerking over series kijken op Netflix, brachten het hier en nu in dit verhaal van zo lang geleden. En toch waren we ergens in een berkenbos in Rusland, maar heel subtiel. In het decor en de kostuums waren duidelijke keuzes zichtbaar, zonder dat deze nadrukkelijk waren of als te gemaakt overkwamen. De muziek en het dansen daarbij werd als zeer functioneel ervaren: ook Tsjechovs oorspronkelijke stuk speelt zich af op een feestje...

De vertelstructuur was heel duidelijk. Vanaf het begin (Platonovs tweelingzusje Osip, die al dood is, leidt het verhaal in) tot en met de keuze voor de slotmonoloog van Platonov, die teruggrijpt op het exposé van het begin. Het verhaal zelf was al even helder: een jonge knul die met allerlei meisjes aanpapt. Je ziet het innerlijk van Platonov in eerste instantie niet: iedereen projecteert zijn of haar eigen problemen op hem. Een situatie die uitmondt in waarlijk tragische gebeurtenissen. In deze versie was dat terug te zien. Er zat gevaar in de lucht in deze voorstelling. Precies zoals Tjechov het geschreven heeft.

RUDOLF STEINER COLLEGE

Atalanta 2.0

Regie: Hellen Scheepers

Woensdag 11 maart, 3e eenakter

Een Griekse mythe in een fitnesscentrum. Een voorstelling die direct aantrekt door het kleurrijke begin, de energie van het ensemble en het enthousiaste spel. De favoriete scène van de jury was die van de wedloop: een helder uitgevoerde vertaling van het bodeverhaal, met focus en spanning.

Het is altijd lastig om een stuk, geschreven voor een paar personages, weer terug in balans te brengen als die rollen over veel mensen verdeeld zijn. Enerzijds hebben acteurs dan weinig in handen, anderzijds levert het weer wel overtuigende mannen op, gespeeld door vrouwen.

Dat “enerzijds – anderzijds” is een beetje exemplarisch voor deze voorstelling. We zien goed spel van leuke jonge spelers, maar sommige scènes komen desondanks niet echt uit de verf. Neem de kus-test. Atalanta, wars van mannen, moet bewijzen dat zij de verleidelijkste heren weet te weerstaan. Maar van dat rijtje zuinig zoenende heren die bij haar hun opwachting komen maken, zou toch geen enkele vrouw het warm krijgen? Nu is de scène veel minder hilarisch, dan hij had kunnen zijn.

Een ander voorbeeld: het is een mooie vondst om de gouden appels letterlijk uit de lucht te laten vallen. Godegegeven, nietwaar? Maar voor het begrip van je verhaal is het dan weer niet handig om ze in beeld te laten hangen, als ze in de volgende scène buiten beeld worden beschreven.

En dat is (anderzijds!) dan wel weer een scène die opvallend speels uitgevoerd wordt in een mooi toneelbeeld met huishoudladders die een geloofwaardige sporttribune vormen.

Het mag duidelijk zijn. Er is in deze versie van Atalanta heel veel creativiteit te bespeuren. Er is aandacht besteed aan de kostuums, er is een lekkere rap die, zelfs als stijlbreuk, voor een fijne afwisseling zorgt en het effect van de twee hersenhelften voor de camera wérkt, niet in de laatste plaats door de spelprestatie van de beide actrices.

Met een beetje meer aandacht voor mise-en-scène en inhoudelijke dramaturgie komt het (net zoals met Atalanta zelf...) nog wel goed.

STEDELIJK GYMNASIUM

Wat de hek?!

Regie: Fedde Bouma

Donderdag 12 maart, 1e eenakter

Complimenten voor de creatieve titel, die op zoveel verschillende manieren te interpreteren is. Een duidelijk en actueel verhaal over de problematiek in randstedelijke buitenwijken, met een naar perfectie neigende choreografie die zeker bij het thema past.

Het beeld is consequent en zorgvuldig gechoreografeerd. Een heldere opbouw binnen de scènes en de overgangen daartussen. Het geheel is zeer ingeperkt, wat helemaal klopt bij de titel en de thematiek van het stuk. Een uitermate verzorgd geheel, maar soms zo verzorgd dat saaiheid op de loer ligt. De strenge structuur en herhaling haalde namelijk soms ook de vaart uit de voorstelling.

Het decor en de kostuums blinken uit in doordachtheid en uitvoering. Het gaasdoek halverwege de vloer en hoe daar gebruik van wordt gemaakt werkt goed. De kleding van de verschillende families met elk een eigen kleur is tot in detail uitgewerkt. De keuze voor muziek die ook in Ikea-reclames wordt gebruikt trof zijn doel en toonde de tredmolen van het bestaan van perfecte gezinnen met perfecte levens in perfecte huizen. De voorspelbaarheid die dit alles opleverde vond de jury wel jammer.

De voorstelling is uiteindelijk een bittere sketch, met een massa-executie aan het einde. De voortuintjes met de hekjes werden plots graven. Heel akelig en van deze tijd. Een slimme voorstelling die wellicht iets te lang duurde. Maar de strenge stilering maakten het geheel intrigerend. Als publiek blijf je benieuwd naar wat zich onderhuids afspeelt.

De teksten waren vaak talig en poëtisch. De stervende acteurs en het rode licht vond de jury beklemmend. De stilering van de gehele voorstelling werkte ook daar door. Dat had misschien wat grilliger en dynamischer gekund. Toch heeft dit stuk de concentratie van het publiek af weten te dwingen en dat is een knappe prestatie.

DE THEATERHAVO/VWO

Prometheus

Regie: Jaco van der Moolen

Donderdag 12 maart, 2^e eenakter

De jury is unaniem enthousiast over het indrukwekkende begin. De opkomst van het koor in het duister, dat zichzelf vervolgens belicht met de eigen smartphone is doeltreffend en goed bedacht.

De creatieve en dynamische belichting werkte erg goed in het verder lege (en daardoor de eenzaamheid van de Kaukasus oproepende) toneelhuis. Hoe prachtig om dan het gebergte in de vorm van twee gestapelde praktikabels in de langzaam opkomende 'echte' belichting gewaar te worden met daarop de geketende figuur van Prometheus – gestraft omdat hij zo vermetel was het vuur van de goden te stelen en dat te schenken aan de mensen. Het consequente gebruik van de telefoons – licht én geluid - gedurende het hele stuk is de jury erg goed bevallen.

Vaak zijn Griekse tragedies nog slechts uitgangspunt voor een moderne bewerking. Hier wordt dicht bij Aischylos gebleven. Het is bijzonder om een tragedie gespeeld te zien met de originele tekst. Dat deze groep het stuk speelt in zesvoetige jamben is bewonderenswaardig en maakt dit stuk tot een plechtstatig geheel, waarin de 'oude wereld' overtuigend wordt opgeroepen door de goede tekstbehandeling en het krachtige spel. Maar bij deze tekst, deze manier van spelen, ligt wel op de loer dat het geheel wat eentonig wordt en afwisseling node gemist wordt. Ook vielen door de bijzondere belichting soms de gelaatsuitdrukkingen van de acteurs weg. Maar prettig om naar te kijken was de mate van samenspel, zowel in het acteerwerk als in de bijzondere mise en scène, beweging en dans.

Voor sommige juryleden was het wel opletten geblazen. Wie is nou eigenlijk wie? De relevantie van het verhaal over de bruid van Zeus die achterna werd gezeten door horzels werd betwijfeld. Op dat moment ging de voorstelling een beetje trekken. Maar, nogmaals, dat er zo dicht bij de oervorm van de tragedie is gebleven wordt erg gewaardeerd. Het einde van de voorstelling kreeg een actueel tintje: Prometheus, bevrijd van zijn ketenen, die knoerthard elektrische gitaar speelt op zijn bergtop. Wat mooi! Wat passend! De muziek van de opstandige jeugd, van het verzet tegen de ouders. De muziek van Prometheus die opstond tegen de goden, the man who sold the world...

MONTESSORI LYCEUM

The truth about Kate

Regie: Yol Hoefnagels

Donderdag 12 maart, 3^e eenakter

“The truth about Kate” is een kosmopolitische voorstelling waar het ensemble met veel plezier in staat. Een stuk met veel kippenvelmomenten. Een verhaal van nu, een recente tekst van Jibbe Willems, een tekst die zich “letter”lijk doorzet in een typografisch decor, gemaakt door HAVO leerlingen beeldende vormgeving.

Een heel mooie beeldcompositie. Het gebruik van de camera had een heldere functie en bood een mooi contrast tegenover de rest van de vormgeving. Het bracht wel een wat rommelige sfeer in het gestileerde decor. Er heerste bij de jury twijfel of de technische onvolkomenheden met de camera gekozen waren of niet. Binnen het verhaal was het uiteindelijk ook wel uit te leggen waarom de camera er soms mee op hield. Mocht er toch sprake zijn geweest van technisch falen, dan lieten de acteurs zich daar niet door uit het veld slaan. Verder moet hier nog worden opgemerkt dat de grime mooie details in het geheel aanbracht.

Het spel was ingeleefd en raakte. Wij zagen een hechte groep, goed getypecaste, zelfbewuste acteurs, die van de regie de gelegenheid kregen sans gêne zichzelf te laten zien. Ze bleken, ook daarom, in staat veel humor in dit tragische verhaal te brengen. Wonderschoon ging superster Kate ten onder, kwetsbaar in haar stardom, een prachtig gespeelde rol.

Sommige juryleden hadden erg de behoefte om Kate te zien of horen zingen. Dat is immers waar ze beroemd om werd. Zo konden we niet constateren waarom ze de iridiumstatus had behaald. Toch verdiende ze bij ons goud!

WOLFERT TWEETALIG

PACT

Regie: Wout Panis en Myron Wouts

Vrijdag 13 maart, sloteenakter

De jury was erg verrast door het feit dat deze moderne en tot in de puntjes uitgedachte Faust werd geregisseerd door twee studenten. In “Pact” is alles en iedereen een ijzersterk verbond aangegaan, zodat een smaakvolle eenheid is ontstaan.

Allereerst complimenten voor de tekstbewerking, die verraadt dat de makers een goede theatrale radar hebben. Spitsvondig is Goethes wereldberoemde theatertekst en zijn vaak nagevolgde thema, hier verweven met onze hedendaagse cultuur. Het gebruik van de Engelse taal om zowel de moderne twist in dit aloude verhaal te brengen als om de tweetaligheid van de school recht te doen, beviel enorm. Daarbij moet wel worden aangetekend, dat het effect van deze taal op ons Hollanders al snel is, dat iets mooier lijkt dan het eigenlijk is. Maar zelfs als dat zo is, is er goed gebruik van gemaakt.

Het toneelbeeld, met z'n diverse niveaus achter het gaasdoek, was goed ontworpen. Op datzelfde doek werden subtiel, in de vorm van een kruis, de profielfoto's van de personages geprojecteerd. Mooi bedacht en gedetailleerd uitgevoerd. Er werd zowel van klassieke als moderne theatrale middelen gebruik gemaakt en dat leidde tot een heel intelligente, eigen stijl. Alle elementen, tot en met muziek en licht, sloten op elkaar aan.

Bij al die perfectie gaan dan de aanvankelijk wat onverzorgd aandoende kostuums van sommige rollen opvallen, al kregen die later zeker betekenis. Het consequent doorvoeren van de kleur rood had daarbij een grote zeggingskracht. Prachtig was de outfit van de supervrouwelijke Mefistofeles. In haar rode stilettohakken meende een enkel jurylid het equivalent van des duivels bokkenpoot te kunnen zien.

De mise-en-scène was, misschien juist door het gestileerde toneelbeeld, weinig enerverend. Maar de spelers brachten, elk met haar of zijn eigen specifieke energie, dynamiek in de voorstelling. In hecht samenspel, waarbij heftige taferelen niet werden geschuwd. De verkrachtingsscène is alle juryleden bijgebleven als subtiel en beklemmend.

Wie minder vertrouwd is met het klassieke theater, kostte het wellicht wat moeite om er in te komen. Maar als je als toeschouwer eenmaal werd gegrepen, liet het stuk niet meer los. Van het begin tot aan de climax. Het einde was een hoogtepunt in al zijn theatrale clichés: een rokende put, rood licht, hol hoongelach door de slechterik en een vallend

DOEK

Het publieksjuryrapport

Wat hadden we er allemaal veel zin in, ook al wisten we dat het pittig zou worden; 10 voorstellingen bekijken en beoordelen in 4 dagen! Wat was het mooi, moeilijk, leuk en spannend... zeker als jouw eigen school speelde. Soms was het ook best vermoeiend om iedere avond na de 3 voorstellingen van die avond nog even goed te bespreken wie we die avond dan de beste vonden.

Het aller moeilijkste waren de meningsverschillen tussen de 10 juryleden. Daar probeerde Evalise, de voorzitter van de publieksjury, wat structuur in aan te brengen, zonder haar mening te ventileren.

Maar... we hebben het geklaard en zijn het uiteindelijk toch eens geworden over de winnaar. Er waren nog een paar voorstellingen in de strijd om de titel die het na het stemmen NÈT NIET tot de eerste plek hebben weten te brengen.

We willen graag benadrukken dat we heel veel moois en leuks hebben gezien dit jaar, DANK DAARVOOR!!!

Publieksjury leden 2015

Wolfert Lyceum

Romy & Julia

Deze jonge spelers verrassen ons met hun goede samenspel en het vindingrijke en goed gebruikte toneelbeeld. Er waren vele leuke vondsten te zien en soms waren deze tot in de kleinste details doorgevoerd (bijvoorbeeld het licht dat aan- en uit ging op de kledingrekken...)

Het beeld met het roze en blauwe kledingrek met daarachter het scherm waarop je social media kon volgen en ook aangaf in welke kamer de spelers zich bevonden was duidelijk, multifunctioneel en goed bedacht.

De mooie poëtische, originele teksten die gebruikt werden, gingen vaak verloren. Dat was dan weer een reden dat het verhaal ons niet raakte op de momenten dat dat wel zou mogen. Een voorbeeld hiervan was de sterfscène, die geheel aan ons voorbij ging. De pestscène daarvoor raakte ons dan weer wel!

We vonden het thema heel duidelijk te zien in het stuk en wat ons met name heel erg blij maakte was de humor en het enorme spelplezier!

Wolfert Dalton

#Together

Wat een goed idee, een nieuwe App die door alles lekker uit te vergroten aangeeft wat de gemakken, maar daardoor ook het gevaar is van Social Media en internet! We vinden het een goed geschreven verhaal door de regisseur.

De uitvoering vonden wij , ondanks het duidelijk aangehaalde thema, soms wat rommelig en onsamenhangend, waardoor we soms niet alles begrepen wat er gebeurde. Daarnaast hadden we wat moeite met het niet consequent doorvoeren van geluiden die handelingen moesten ondersteunen. Bijvoorbeeld deur die eerst wel met een grappig geluid ondersteund werd en later niet meer. Verder mocht de muziek echt wat zachter en als je iemand een mooi pak aan trekt ter ondersteuning, denk dan ook even aan zijn schoenen. Maar acht dit zijn kleinigheden!

We vonden het een spannend geheel waarin het thema heel goed gebruikt is. En voor de spelers; alle lof, deze waren goed!

IJsselcollege

Jezelfnie

Toen de spelers na aanvang veel te lang bleven lopen, waren we even bang dat dit een saaie voorstelling zou worden met plaatjes die we al vaak hebben gezien, maar niets was minder waar!

De spelers namen ons mee in de wereld van Sociale Media met hun spel i.p.v. met apparatuur en dat vonden we erg leuk! Met veel humor, zelfspot en herkenbare situaties werd ons een spiegel voorgehouden. Soms erg grappig maar ook confronterend doordat de eenzaamheid werd aangehaald waar natuurlijk velen van ons mee te maken hebben in deze maatschappij. Ook de choreografie, de maskers die op een andere plek van het hoofd werden gezet en de dans in de kring vonden wij erg mooi.

Af en toe was er wel even een dipje en waren we niet meer geboeid. Daarbij vonden het niet allemaal even mooi opgebouwd. Zo kwam het heftige geschreeuw van de meneer in de witte jas voor ons totaal uit de lucht vallen en was het niet duidelijk waarom hij plots zo geëmotioneerd was.

We vonden dit een mooie, gedurfde en breekbare voorstelling die sterk overeenbleef en ons van tijd tot tijd zeker ontroerde. De boodschap was heel duidelijk en we vonden het eindbeeld van jullie allemaal in ondergoed, verbonden door elkaars hand vast te houden en te mogen zijn zoals je bent, heel indrukwekkend, verrassend en moedig!

SG Spieringshoek

Face to face

Wat ons direct opviel was de fijne energie en daardoor de mooie sfeer op het toneel die er was tussen alle spelers die bij aanvang ook allemaal op waren. Daar droeg de muziekkeuze ook aan bij; een mooi nummer van Tracy Chapman, waarvan ook de keuze door de tekst direct duidelijk werd. Het toneelbeeld met de touwen en de linten was duidelijk; de hoofdrollen rouleerden en degene die het lint vasthield speelde op dat moment. Dit werd heel goed gedaan, maar bij ons rees wel de vraag: waarom? Waarom speelde meerdere mensen verschillende rollen? Het kwam op ons wat rommelig over en wij snapten de functie hiervan niet.

Wat ons wel opviel was het goede spel van de eerste Tally. De boodschap van de voorstelling werd ons wel duidelijk en deze vonden wij ook goed. De manier waarop het thema gebruikt was bleef voor ons af en toe vaag. Waarom werden er in het begin allerlei merknamen van telefoons vermeld waar daarna niets meer mee gedaan werd?

Heel sterk vonden wij het beeld van de elastiekjes om de gezichten om de lelijkheid aan te duiden. De choreografie vonden we niet altijd even sterk en sommige scènes vonden we te lang duren. Bijvoorbeeld de chirurgen die af en aan kwamen in het zelfde tempo en allemaal dezelfde handeling deden bij Tally.

We hadden wel een kippenvelmomentje toen er met stiften op haar gezicht en lichaam gemarkeerd werd wat ze wilden gaan veranderen terwijl er zachtjes "Lang zal ze leven" vanuit de coulisse voor haar werd gezongen. Op dat moment dachten we naar een hoogtepunt te gaan omdat het echt spannend was, maar door het trage en voor ons weinig zeggende einde ging de voorstelling een beetje als een nachtkraak uit en voelde dit juist als een anticlimax. Jammer, want het geheel was interessant en het samenspel van de acteurs zeker heel goed!

Toorop Mavo

Re-Platonov

Wat heerlijk om na aantal stukken over social media ook weer eens naar een klassieker in een modern jasje te mogen kijken. Even een heel andere keuze van themabebanding en dat vinden we leuk!

Vooraf het eerste deel van de voorstelling vonden wij erg sterk, met een mooie monoloog/vertelling van Osip met de spelers erachter die als het over hen ging hun hand opstaken.

Toen kwam de muziek. Naar onze mening te hard en niets toevoegend aan het mooie geheel tot dan toe. Deze muziek en het bewegen daarop ging ons na een aantal keer zelfs een beetje tegenstaan.

Misschien was het verhaal van Platonov een beetje te groot voor zo'n korte voorstelling. Wij zijn van mening dat, met dit sterke ensemble, het geheel mooier had kunnen zijn als de lange stukken muziek opgevuld waren met spel.

We waren zeer enthousiast over het goede spel van sommige spelers zoals bijvoorbeeld Sovja. Ook het plezier van de spelers was goed te zien. De laatste monoloog van Platonov vonden we prachtig gedaan. Jammer dat niet iedereen altijd goed te verstaan was en dat de spelers zo aan het schreeuwen waren tijdens de harde muziek. Denk om je stembanden alsjeblieft! Wat een goede aanwinst zijn jullie op dit festival, Toorop Mavo!

En nog even een erg leuk detail uit jullie voorstelling, de zin: "#Who the Fuck is Tjechov". Geniaal om zo even het thema aan te halen!

Rudolf Steiner College

Atalanta 2.0

Lekker in het hoofd kijken van iemand anders, altijd spannend! Het toneelbeeld vonden wij erg leuk.

Zonder decor slaagden jullie erin om de ruimte op een prettige manier op te vullen. Er zat veel kleur in de kostuums en iedere keer werden het decor en de attributen gewoon meegenomen door de acteurs. Goed gedaan! Daarnaast vonden we ook sommige oplossingen heel creatief bedacht, zoals bijvoorbeeld de wedstrijd. De meisjes die de linker- en rechter hersenhelft speelden waren heel erg goed en expressief. Leuk om het direct te volgen op het scherm.

De rap scène was leuk, een fijne afwisseling. Het was een stijlbreuk, maar als het een leuke is zoals deze is daar niets mis mee; maar hij kwam letterlijk en figuurlijk uit de lucht vallen. We vroegen ons wel af wat de functie was.

De humor in het stuk sprak ons erg aan. Echter ondanks dat we geamuseerd waren, vonden we het wel een wat makkelijke voorstelling die ons niet heel erg uitdaagde of inspireerde om te discussiëren.

We waren vooral heel enthousiast over hoe jullie hebben nagedacht over het themagebruik en het spelplezier tussen de spelers. Plus zoals al eerder aangehaald; een mooi toneelbeeld!

Stedelijk Gymnasium Schiedam

Wat de hek?!

Voor aanvang van de voorstelling mochten we al genieten van het erg leuke decor met de # hekjes en de keurige grasveldjes daarachter. Dit mooie beeld samen met de geniale titel deden onze verwachtingen stijgen. Gelukkig werd het helemaal geen teleurstelling!

Wat een goed doordachte en creatieve voorstelling, met een duidelijke boodschap. Tot in de kleinste details was overal aan gedacht; de kleding op kleur, het scherm met prachtig licht erachter (dat letterlijk fungeerde als scheidingswand voor de gedragingen van de personages 'voor en achter de schermen') en zelfs het hekje van de familie die niet in de straat paste stond omgedraaid! Ook waren we onder de indruk van de teksten die jullie zelf hebben geschreven.

De dagelijkse gang van zaken thuis, verbeeld in een soort dans, vonden we niet heel mooi uitgevoerd maar wel een goed idee. De herhaling ervan werkte wel goed voor ons. De scène met het doodschieten van alle buurtbewoners kwam wel erg heftig binnen, maar natuurlijk is dat de realiteit van deze wereld. Schijn bedriegt en dat hebben jullie op een mooie manier laten zien.

De lach op ons gezicht werd door deze voorstelling net zo groot als die van de spelers in de tuintjes, maar, de onze waren ECHT!

De Theaterhavo/vwo

Prometheus

Wij zetten natuurlijk hoog in op deze school omdat de leerlingen van de Theaterhavo/vwo goed zijn, heel veel les krijgen en veel ervaring hebben. Je zou zeggen dat het daarom makkelijker is voor hen, maar niets is minder waar. Als de verwachtingen zo hoog gespannen zijn ligt die druk wel al op je schouders voor je begint en dat lijkt ons best moeilijk.

Jullie hebben het er absoluut heel goed vanaf gebracht! Een prachtig toneel beeld, moeilijke maar mooie teksten die jullie luid en duidelijk wisten te brengen en waar ook de nodige tekstbehandeling aan vooraf is gegaan, mooie bewegingen en dans, alles was heel fijn om naar te kijken!

We vonden ook het licht mooi, dat naar onze mening verbeelde wat de hoofdrolspeler voelde. Ook de telefoons die in het begin de personages verlichtte waren leuk bedacht.

We zijn wel van mening dat je het verhaal moet kennen om het hele stuk te snappen. De teksten gingen zo snel dat we te weinig tijd kregen om het te verwerken. Daardoor ontging ons de boodschap een beetje.

Natuurlijk hebben we het gelukkig kunnen lezen in het programmaboekje maar dan nog was het voor sommigen van ons best moeilijk. Zij konden dan ook niet het hele stuk hun concentratie vasthouden.

Maar ondanks dat was er zo veel te zien en vinden we het heel knap en stoer dat jullie gewoon voor deze klassieke tekst gekozen hebben en het zo neer hebben gezet!

Montessori Lyceum Rotterdam

The truth about Kate

Weer een voorstelling met heel veel acteurs die tegelijk op het toneel staan en dan ook nog gestructureerd, petje af. Deze voorstelling zit vol met prachtige, creatieve en humoristische momenten. Onze meningen over het toneelbeeld en het decor waren zeer verdeeld. We vonden het namelijk prachtig maar ook erg vol en druk. De rollen papier waren niet helemaal duidelijk voor ons. Het filmen van alles en iedereen tijdens de voorstelling en de projectie daarvan maakte het nog drukker. Sommigen van ons vonden dat dan juist weer erg leuk.

Daarnaast waren we onder de indruk van de spelkwaliteit van velen van jullie. Het komische talent van de manager (en alle dubbel rollen die Wanja speelde) en de echt geweldige toespraak van Kate bij de prijsuitreiking waarin heel gedoseerd haar aftakeling te zien was!

Wel hebben we de overgang van haar leven richting de afgrond een beetje gemist. Deze was er ineens en we moesten dus snel schakelen. Het thema was duidelijk gebruikt maar de boodschap was naar onze mening wat veel, omdat er meerdere te zien waren. Het levende beeld van de Vader had voor ons niet gehoeven; we hadden al een beeld van hem gevormd in ons hoofd en dat was eigenlijk genoeg. Maar zoals gezegd een mooi verzorgde voorstelling met goede acteurs, mooie muziek, kostuums en ondanks alle hectiek was er een goede balans.

Wolfert Tweetalig

Pact

Dan denk je in de jurykamer inmiddels een beetje een beeld te hebben van de top 3... krijgen we ineens nog zo'n fantastische voorstelling te zien!

Weer een klassieker die voor een deel helemaal in tact gelaten is en toch ook een aantal moderne toevoegingen heeft gekregen. Dit allemaal prachtig in balans; heel goede acteurs en spelprestaties en niet te vergeten 2 zeer jonge regisseurs die het tot een goed geheel hebben gevormd met zeer creatieve ideeën. Jullie hebben het horizonscherp met een mooi uitgelicht beeld daarachter heel functioneel gebruikt en het gaf ook rust aan de voorstelling. Een mooi toneelbeeld met goed gekozen kostuums en door de kleurstellingen heel duidelijk gemaakt. Ook de muziek vonden we mooi en goed gekozen, dit voegde naar onze mening echt iets toe aan deze voorstelling.

We vonden het een hele mooie voorstelling, maar ergens bleef bij ons het gevoel dat het nergens naartoe groeide. Het was goed en mooi maar in zijn geheel raakte het ons niet allemaal.

De 7 zonden waren absoluut goed verbeeld maar dat was niet bij iedereen helemaal duidelijk geworden. Wel hebben wij allemaal gezien hoe creatief jullie het thema gebruikt hebben en zijn we blij deze mooie voorstelling op de laatste avond gezien te mogen hebben!

De prijzen

De Publieksjuryprijs

Voor de beste voorstelling volgens de publieksjury

DE CALAND WISSELTROFEE

Voor de beste voorstelling

DE GOUDEN COLOMBINA

Indrukwekkendste spelprestatie vrouw

DE GOUDEN HARLEKIJN

Indrukwekkendste spelprestatie man

DE ZILVEREN COLOMBINA

Beste spelmoment vrouw

DE ZILVEREN HARLEKIJN

Beste spelmoment man

DE ENSEMBLEPRIJS

Voor het meest sterke ensemble

DE SPECIALE JURYPRIJS:

“Kippenvelprijs”

Voor het beste kippenvelmoment

De nominaties

DE GOUDEN COLOMBINA

Naam	Rol	Voorstelling	School
Kira de Haan	Romy	Romy & Julia	Wolfert Lyceum
Lisa de Miranda	Minister President	#Together	Wolfert Dalton
Kim Bakker	Sofija	Re-Platonov	Toorop Mavo
Stephanie v/d Heide	Osio	Re-Platonov	Toorop Mavo
Jessica dos Reis Tavares	Kate	The truth about Kate	Montessori Lyceum
Miryam Elouaamari	Mephistopheles	Pact	Wolfert Tweetalig

DE GOUDEN HARLEKIJN

Naam	Rol	Voorstelling	School
Remy Brenner	Van Botschoten	#Together	Wolfert Dalton
Bas de Rijk	Vader	Wat de hek?!	Stedelijk Gymnasium Schiedam
Tim Lafeber	Promentheus	Promentheus	De Theaterhavo/vwo
Wanja van Hulten	Diverse rollen	The truth about Kate	Montessori Lyceum

DE ZILVEREN COLOMBINA

Naam	Rol	Voorstelling	School
Isis de Klerk	Sacha	Romy & Julia	Wolfert Lyceum
Iris van der Woude	Titzia	#Together	Wolfert Dalton
Demi Jongste	Tally	Face to face	SG Spieringshoek
Naomi van Drimmelen	Man	Atalanta 2.0	Rudolf Steiner College
Lotte Nebel	Koor / verteller	Promentheus	De Theaterhavo/vwo
Kiki Ernst	April	Pact	Wolfert Tweetalig

DE ZILVEREN HARLEKIJN

Naam	Rol	Voorstelling	School
Floris de Graaf	Peter	Romy & Julia	Wolfert Lyceum
Tom Faber	Segej	Re-Platonov	Toorop Mavo
Thomas de Vries	Albert	Wat de Hek?!	Stedelijk Gymnasium Schiedam
Ali Parades Poranco	Screaming Benjamin	The truth about Kate	Montessori Lyceum
Jack Wire	Jona	Pact	Wolfert Tweetalig
Fin Cruseman	Nick	Pact	Wolfert Tweetalig

De winnaars

DE PUBLIEKSJURYPRIJS

Het Stedelijk Gymnasium met de voorstelling Wat de hek?!

DE VAN DER HILST WISSELTROFEE

De Toorop Mavo met de voorstelling RE-Platonov

DE GOUDEN COLOMBINA

Jessica dos Reis Tavares als Kate in de voorstelling The truth about Kate van het Montessori Lyceum.

DE GOUDEN HARLEKIJN

Tim Lafeber als Promentheus in de gelijknamige voorstelling van De Theaterhavo/vwo.

DE ZILVEREN COLOMBINA

Iris van der Woude als Titzia in de voorstelling #Together van het Wolfert Dalton

DE ZILVEREN HARLEKIJN

Floris de Graaf als Peter in de voorstelling Romy & Julia van het Wolfert Lyceum

DE ESEMBLE PRIJS

Het IJsselcollege met de voorstelling Jezelfnie

DE SPECIALE JURYPRIJS

Yorick Buurstra als Gerauschmacher (en live geluidsdecor) voor de voorstelling #Together van het Wolfert Dalton

Dank

Techniek

Ramon Maurits
Gijs Kuijpers
Bram van Mieghem
Roy Schrauwen
Jacco Oostdijk
Steffan van Schijndel
Eduard van Dommelen
Carola van Vliet

Educatie

Ragnhild Rikkelman

Marketing en Communicatie

Nancy van Geest
Lisette van der Sluis

Horeca en Catering

Oscar Kolenel
Marnix Donker

Notulist vakjury

Milou Brockhus

Productie

Annekoos Logtenberg
Jana Mucek
Rosalie Witte
Rick Oversluizen

En alle andere medewerkers van Hofplein Rotterdam die aan dit festival hebben meegewerkt

Hofplein Rotterdam

